

„NAUČ NÁS MODLIT SE“

**Prožívání Roku modlitby
v přípravě na Jubileum 2025**

„NAUČ NÁS MODLIT SE“

**Prožívání Roku modlitby
v přípravě na Jubileum 2025**

OBSAH

ÚVOD	7
1. NAUKA PAPEŽE FRANTIŠKA O MODLITBĚ.....	9
2. „NAUČ NÁS MODLIT SE“ (Lk 11,1): PRO ŠKOLU MODLITBY.....	15
3. MODLITBA VE FARNÍM SPOLEČENSTVÍ.....	21
3.1 <i>Eucharistie</i>	
3.2 <i>Liturgie hodin</i>	
3.3 <i>24 hodin pro Pána</i>	
3.4 <i>Eucharistická adorace</i>	
4. MODLITBA V RODINĚ.....	33
4.1 <i>Rodina jako škola modlitby</i>	
4.2 <i>Příklady modlitby v rodině</i>	
5. MODLITBA MLADÝCH	41
5.1 <i>„Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší“ (1 Sam 3,9): způsob, jak pochopit vůli Boží</i>	
5.2 <i>Události a setkání zaměřené na zapojení mladých lidí do modlitby</i>	

6. „ZAŠEL SI NA OPUŠTĚNÉ MÍSTO A TAM SE MODLIL“ (Mk 1,35): DUCHOVNÍ CVIČENÍ O MODLITBĚ	47
6.1 „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém“ (Mt 18,20): <i>smysl duchovních cvičení</i>	
6.2 <i>Otčenáš: vzor každé modlitby</i>	
7. KATECHEZE O MODLITBĚ.....	53
7.1 „Když Mojžíš měl zdvižené ruce“ (Ex 17,11): <i>pastýřova povzbuzující modlitba</i>	
7.2 <i>Doporučení pro katecheze o modlitbě</i>	
8. MODLITBA V KLÁŠTERECH: ZAPÁLENÁ LAMPA MODLITBY	59
8.1 „Budte vytrvalí v modlitbě“ (Kol 4,2): <i>kontemplativní povolání církve</i>	
8.2 <i>Putování do klášterů</i>	
9. MODLITBA NA POUTNÍCH MÍSTECH	65
9.1 <i>Místo smíření a naděje</i>	
10. MODLITBA VĚŘÍCÍCH PRO JUBILEUM 2025.....	71
10.1 <i>Důležitost modlitby Božího lidu za Svatý rok</i>	
10.2 <i>Příklady modliteb věřících při přípravě na Jubileum 2025</i>	
MODLITBA JUBILEA	75

ÚVOD

Na cestě k Jubileu 2025 si papež František přeje, aby letošní rok 2024 byl dobou věnovanou modlitbě, a vyzývá celou církev k velkému nasazení v rámci přípravy na otevření Svaté brány.

Slavení Svatého roku, které má svůj původ v nejstarší židovské tradici jubilea (*yobel*) jako času odpuštění a smíření, představuje již od roku 1300 zvláštní příležitost k rozjímání o velkém daru Božího milosrdenství, které nás vždy očekává, a o důležitosti vnitřního obrácení, nezbytných k tomu, abychom mohli žít z duchovních darů, udělovaných poutníkům během Svatého roku, a vytvářet tak nové pouto, jež spojuje všechny pokřtěné jako bratry a sestry v Kristu s celým lidstvem milovaným Bohem.

Jubileum se bude týkat nejen města Říma, ale rozšíří se jako zvěst o Božím milosrdenství na celý svět, a stane se tak velkou příležitostí k evangelizaci. Jako křesťané jsme pozváni, abychom vydávali svědectví jakožto autentičtí „poutníci naděje“ kráčející vstříc Pánu, který otevírá náruč svého odpuštění, milosrdnou náruč vztáženou také k našim bratřím a sestrám, stále čekajícím, až se jim dostane evangelní zvěsti.

Tato příručka, inspirovaná učitelským úřadem papeže Františka, chce být nástrojem, který bude věřící doprovázet v období před otevřením Svaté brány; je to výzva k zintenzivnění modlitby jako osobního dialogu s Bohem, výzva, která nás musí vést k zamyšlení nad naší vírou, nad naším nasazením v dnešním světě, v různých oblastech, v nichž jsme povoláni žít, aby se tak podpořil obnovený zápal pro evangelizaci moderního člověka. Papež František při modlitbě Anděl Páně vyhlásil Rok modlitby, který předchází Jubileu 2025, a takto vybídl věřící: „Prosím vás, abyste zintenzivnili modlitbu, abychom se tak připravili na dobré prožití této události milosti a zakusili sílu Boží naděje. [...] Rok věnovaný znovuoobjevení velké hodnoty a naprosté potřeby modlitby v osobním životě, v životě církve a světa“ (*Angelus* 21. ledna 2024).

Papež ve svých katechezích několikrát poukázal na to, že modlitba je způsob, jak vstoupit do kontaktu s nejhlubší pravdou o nás samých, kde je přítomno totéž Boží světlo, jak učil svatý Augustin. Papež František povzbuzuje k vytrvalé modlitbě a zdůrazňuje, jak neustálá modlitba proměňuje nejen člověka, ale i společenství kolem něj, a to dokonce i tam, kde se zdá, že má zlo navrch.

Kéž je tedy modlitba pro každého křesťana kompasem, který nás orientuje, světlem, které nám svítí na cestu, a silou, která nás podporuje na pouti, jež nás dovede k překročení prahu Svaté brány. Díky modlitbě můžeme přijít se srdcem připraveným přijmout dary milosti a odpuštění, jež nám Jubileum nabídne jako živý výraz našeho vztahu s Bohem. Ponořme se proto prostřednictvím modlitby do trvalého dialogu se Stvořitelem a objevme radost z ticha, pokoj z odevzdanosti a sílu z přímluvy společenství svatých.

Tato příručka má jediný úkol, a sice pomáhat k obnově ducha modlitby ve všech prostředích, v nichž jsme povoláni žít náš každodenní život. Každá její část – od významu osobního rozměru modlitby až po její praktikování v životě společenství – si klade za cíl nabídnout úvahy, vodítka a rady pro plnější prožívání dialogu s Pánem přítomným ve vztazích s druhými lidmi a v každém okamžiku našeho dne, přičemž jednotlivé sekce jsou věnovány modlitbě ve farním společenství a v rodině a další jsou určeny mladým lidem, klášterním společenstvím, katechezi a duchovním cvičením.

1

**NAUKA
PAPEŽE FRANTIŠKA
O MODLITBĚ**

V Roce modlitby 2024 jsme vyzýváni, abychom přistupovali k Jubileu 2025, vedeni zejména naukou Svatého otce o modlitbě. Papež František nám prostřednictvím svých úvah – zejména v cyklu „Katechezí o modlitbě“, které se konaly mezi 6. květnem 2020 a 26. červnem 2021 – při několika příležitostech připomíná, že modlitba je důvěrný dialog se Stvořitelem, dialog, který vychází z lidského srdce, aby dospěl k „Srdci“ Božímu, k jeho milosrdenství schopnému proměnit náš život, a ve své prostotě zesiluje bohatství církevního magisteria.

Modlitba by měla být pro křesťana „dechem duchovního života“ (*Generální audience* 9. června 2021), který se nikdy nezastaví, „ani když spíme“ – jak říká papež – a bez něhož by nám chyběl onen životně důležitý úkon, který nás uvádí do vztahu s Otcem. Takto prožívaný život modlitby nepředstavuje alternativu k práci a závazkům, které máme během dne plnit, ale spíše je tím, co doprovází každou životní činnost, „včetně těch momentů, kdy není jasně vyjadřována“. Je schopna napájet onu lampu, která osvětluje Kristovu tvář přítomnou v našich bratřích a sestrách, tak jak učí Katechismus, když říká, že modlitba je „živý vztah Božích dětí k jejich nekonečně dobrému Otci, k jeho Synu Ježíši Kristu a k Duchu Svatému“ (KKC, č. 2565). V tomto dialogu věřící nejen hovoří s Bohem, ale také se mu učí naslouchat a nachází odpovědi a vedení ve světle jeho tiché přítomnosti. Modlitba se tak stává mostem mezi nebem a zemí, místem setkání, kde se srdce člověka a Srdce Boží prolínají v neustálém dialogu lásky.

Papež František nás povzbuzuje, abychom ve všech okolnostech, kterým jsme povoláni čelit, nacházeli okamžiky modlitby, a to jak v radostech, tak v životních výzvách; v modlitbě, říká

papež, objevujeme, jak velice jsme Bohem milováni, a tento objev nám dává naději a odvahu prožívat den, takže problémy, kterým čelíme, už nejsou zábranou našemu štěstí, ale výzvou od Boha a příležitostí k našemu setkání s ním (srov. *Angelus* 9. ledna 2022).

Svatý otec zdůrazňuje, že v modlitbě se Boží milosrdenství projevuje hlubokým a osobním způsobem, protože v ní objevujeme, že každá lidská potřeba je v hloubi duše neustálou připomínkou Otcova milosrdenství; pouze pokornou modlitbou lze totiž milosrdenství získat. Je zapotřebí čistého srdce, aby modlitba byla živoucí a ukázala Bohu, co potřebujeme, právě tak jak to udělal celník v chrámu. „Modlitba není kouzelná hůlka!“ – říká papež – není to strnulá formulka, která při správném opakování nám dodává požadovaný produkt jako v obchodě; „v modlitbě Bůh působí naše obrácení, nikoli my máme obracet Boha“ (*Generální audience* 26. května 2021). To, co se nabízí, musí být náš život, dokonce i naše ubohost! Jen tak můžeme zakusit „soucítí Boha, který jako Otec, pln milosrdné lásky, jde v ústrety svým dětem“ (*Generální audience* 25. května 2016).

Papež od prvních měsíců svého pontifikátu zdůrazňuje, že modlitba je místem, kde křesťané poznávají, že jsou součástí „jediné Boží rodiny“ (*Generální audience* 25. září 2013), protože skrze ni se posilují pouta bratrství, která nás spojují s týmž Otcem. Tato slova jsou ozvěnou slov Katechismu, který učí, že právě v liturgické modlitbě se církev poznává jako jediné tělo, jež se obrací ke svému Pánu (srov. KKC, č. 2641-2643): „Kde je modlitba, tam je společenství, a kde je společenství, tam je modlitba.“

Papež navazuje na slova svatého Pia z Pietrelciny a vybízí nás, abychom si z modlitby udělali klíč, který dokáže otevřít Boží Srdce, Srdce, jež „není opancéřované“ – jak říká papež František – „a můžeš ho otevřít obyčejným klíčem, modlitbou. Protože [Bůh] má Srdce plné lásky, Srdce otce. [Modlitba] je největší silou církve!“ (*Promluva k Jubileu modlitebních skupin otce Pia* 6. února 2016).

S těmito slovy v srdci povzbuzujme všechny věřící, aby se vydali na cestu za dary Jubilea, objevovali Boží milosrdenství, sílu a lásku, konkretizovali papežovu výzvu a proměnili letošní rok 2024 ve „velkou ‚symfonii‘ modlitby, [...] aby se obnovila touha být v Pánově přítomnosti, naslouchat mu a klanět se mu“, a tak aby se modlitba stala „hlavní cestou ke svatosti, která vede k prožívání živé kontemplance i uprostřed činnosti“ (*Dopis J. E. Mons. Rinovi Fisichellovi k Jubileu 2025* 11. února 2022).

- Vezměme do rukou osmatřicet „katechezí o modlitbě“, které papež František přednesl v období od května 2020 do června 2021, a nechme se vést jeho učením:

„Modlitba je prvotní silou naděje. Když se modlíš, naděje sílí a rozvíjí se. Řekl bych, že modlitba otevírá brány naději. Naděje existuje, ale svojí modlitbou jí otvírám dveře“ (*Generální audience* 20. května 2020).

„Ježíšova modlitba se stává místem, na kterém vnímáme, že vše pochází od Boha a navrací se k němu. My lidé se občas považujeme za pány veškerenstva, anebo naopak ztrácíme jakoukoli sebeúctu, pohybujeme se mezi těmito dvěma krajnostmi. Modlitba

nám napomáhá najít správný rozměr vztahu s Bohem, naším Otcem, a vším stvořením“ (*Generální audience* 4. listopadu 2020).

„Modlitbou nastává jakési nové vtělení Slova. A my jsme ‚svatostánky‘, ve kterých Boží slova hledají přijetí a ochranu, aby mohla přebývat ve světě [...] Skrze modlitbu přichází Slovo Boží přebývat mezi nás, a my přebýváme v něm. Slovo inspiruje dobré úmysly a podporuje skutky, dodává sílu a pohodu, a také když nám působí krizi, obdařuje nás pokojem“ (*Generální audience* 27. ledna 2020).

„V církvi se vše rodí z modlitby a díky modlitbě vše roste. Když chce nepřítel – ďábel – na církev zaútočit, usiluje především o vysušení jejích pramenů, snaží se jí zabránit v modlitbě [...] Právě modlitba totiž otevírá bránu Duchu Svatému, který podněcuje k cestě vpřed. Změny v církvi bez modlitby nejsou změnou církve, nýbrž skupinovou změnou“ (*Generální audience* 14. dubna 2021).

„Ježíš si nejen přeje, abychom se modlili jako se modlí on, ale ujišťuje nás rovněž, že i kdyby naše pokusy o modlitbu byly naprosto marné a neúčinné, můžeme vždycky spoléhat na jeho modlitbu. Musíme si uvědomovat, že Ježíš se za mne modlí“ (*Generální audience* 2. června 2021).

2

„NAUČ NÁS MODLIT SE“ (Lk 11,1): PRO ŠKOLU MODLITBY

V Lukášově evangeliu nacházíme Ježíšovy učedníky, kteří se na Mistra obracejí s hlubokou a závažnou prosbou: „Pane, nauč nás modlit se“ (Lk 11,1). Tato prosba, která jistě odráží vědomí jejich omezenosti i potřebnosti nějaké, třeba i praktické nápovědy, jak se modlit, v sobě skrývá také rozměr vlastní každému člověku: potřebu mít učitele a průvodce, který by ho provázel tím nejdůležitějším v životě. Ve škole nějakého učitele může žák růst jen tehdy, když kráčí v brázdě vytyčené tím, kdo ho předešel. Když půjde ve stopách svého učitele, bude schopen skutečně pochopit jeho schopnosti a postupně se v něm zrodí onen smysl pro napodobování, který mu jednoho dne umožní dosáhnout stejného poznání. „Vy jste moji přátelé, když děláte, co vám já ukládám“; „kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší skutky bude konat“ (Jan 15,14; 14,12).

Tato slova pocitují učedníci i v souvislosti s modlitbou; jsou-li v Mistrově přítomnosti, přitahuje je jeho způsob modlitby, jeho odchod do ústraní, jeho vztah k Otci, který se projevuje i vědomím hluboce zakořeněným v nepřetržité modlitbě. Tak se rodí přitažlivost pro tento synovský vztah až do té míry, že apoštolové touží mít na něm účast. Díky takové touze se Mistr rozhodl naučit je, jak se modlit. Tím uvedl do života autentickou „školu modlitby“, která promění touhu v opravdovou zkušenost schopnou utvářet jejich vztah k Bohu, a tedy i k ostatním lidem.

Tím vším se připomíná opakované vyjádření Svatého otce, který zdůrazňuje, že modlitba není jen zbožnou praktikou, ale že je srovnatelná s „dechem duše“ a je výrazem hluboké a přirozené potřeby každé lidské bytosti. Modlitba je podle papeže Františka skutečným dialogem s Bohem, „setkáním tváří v tvář s ním“ (*Ran-*

ní meditace v kapli Domus Sanctae Marthae 15. března 2018), je okamžikem naslouchání a odpovědi, kdy se věřící otevírá Pánově vůli a vedení. Z tohoto pohledu žádost učedníků prozrazuje, že modlitba není automatickou komunikační formulkou, ale naopak vyžaduje učení, kázeň a postupy, které může ukázat pouze Mistr. Stejně jako učedníci požádali Ježíše, aby je naučil, jak se modlit, tak ani my, chceme-li vstoupit do důvěrnějšího a osobnějšího vztahu s Bohem, se nesmíme bát požádat o pomoc především Mistra a následně ty, kteří jako duchovní průvodci již déle krácejí v Pánově přítomnosti a již se naučili rozpoznávat jeho kroky a jeho cestu.

Adorace: Adorace je projevem pokory a úcty před Boží velikostí. Papež ve svých úvahách často připomíná, že při adoraci uznáváme Boží svrchovanost a svou naprostou závislost na něm. Tato forma modlitby nás otevírá pro hlubší vnímání úžasu a úcty k Boží všemohoucnosti a dobrotě a posiluje naši víru a důvěru v něj. Vyznačuje se tím, že je aktem uznání majestátu Boha, a to nejen jako Stvořitele, ale také jako živého zdroje nekonečné lásky a milosrdenství. Při adoraci je křesťan povolán ukázat se Bohu s čistým a pokorným srdcem a uznat svou omezenost před Boží nesmírností. Tento způsob modlitby nevyžaduje vznášení žádostí nebo proseb, ale je čistým vyjádřením duše, která se s vděčností a úctou obrací k Bohu jako k nestvořenému Tajemství.

Chvála a díkůvzdání: Modlitba chvály a díkůvzdání je vyjádřením radosti a vděčnosti Bohu za jeho nespočetné dary a požehnání. Chválou oslavujeme Boží velikost, krásu a dobrotu a uznáváme jeho živou a životodárnou přítomnost v našem životě i ve světě kolem nás. Při vzdávání díky odpovídáme s vděčností na Boží skutky, od těch nejmenších až po ty největší, s vědomím, že kaž-

dé dobro, které přijímáme, je znamením jeho nekonečné dobroty. Tato forma modlitby nám pomáhá pěstovat postoj vděčnosti, který je schopen utvářet náš pohled na bratry a sestry jako znamení a svědectví lásky, jakou nás Bůh miluje.

Přímluvná modlitba: Přímluvná modlitba je modlitbou, která nejlépe vyjadřuje společenství svatých; umožňuje nám modlit se za potřeby druhých, projevovat solidaritu, porozumění a soucit. Je dobré zdůraznit význam této formy modlitby jako aktu křesťanské lásky a solidarity, který nás spojuje s druhými a činí nás účastnými na jejich bolestech i na nadějích našich bližních. Přímluvná modlitba je mocným nástrojem společenství, díky němuž můžeme Bohu předkládat potřeby světa a potřeby našich bratří a sester. Přímluvná modlitba se tak stává mostem, který spojuje věřící a jejich úmysly, překračuje hranice prostoru a času, aby před Bohem vzájemně sdíleli své radosti a bolesti. K Jubileu patří i milost plnomocných odpustků, která se má uplatnit na zemřelého věřícího, a je výrazem přímluvné modlitby, jež nás nadále spojuje se všemi našimi zemřelými blízkými, s nimiž se jednou budeme moci radovat z nebeských dober.

Prosebná modlitba: Prosebná modlitba odráží naši lidskou zranitelnost a potřebu pomoci; při tomto způsobu modlitby předkládáme Bohu své osobní potřeby, svá nejhlubší přání a nejnaléhavější obavy. Jsme povzbuzováni, abychom své prosby předkládali Bohu s důvěrou a vytrvalostí a pamatovali, že on je vždy připraven naslouchat našemu srdci: „Žádá nás, abychom byli pevní, žádá nás, abychom byli rozhodní, bez ostychu. Proč? Protože klepu na dveře svého přítele. Bůh je přítel a s přítelem to tak mohu dělat. Neustálá, neodbytná modlitba“ (*Ranní meditace v kapli Domus*

Sanctae Marthae 11. října 2018). Prosebná modlitba se tedy stává okamžikem důvěrného společenství s Bohem, kde se naše zranitelnost setkává s jeho nekonečným milosrdenstvím a láskou; díky ní se učíme Bohu hlouběji důvěřovat a svěřovat mu celý svůj život, své starosti, své naděje a svá přání.

3

MODLITBA VE FARNÍM SPOLEČENSTVÍ

3.1 Eucharistie

Rok modlitby, který je přípravou na řádné Jubileum 2025, nabízí cennou příležitost k tomu, abychom při něm hlouběji pochopili skutečný význam eucharistie. Plné prožívání tohoto velkého tajemství vyžaduje vhodné rozpoložení srdce a mysli pokaždé, když k eucharistii přistupujeme. Malá i velká každodenní rozhodnutí pomáhají křesťanovi lépe si uvědomovat, co se při mši svaté slaví. Větší uvědomění a lepší účast na eucharistickém stole mu tak pomohou v jeho růstu, což z něj učiní stále věrohodnějšího a autentičtějšího svědka, který se stane ještě pronikavějším způsobem „solí země a světlem světa“ (Mt 5,13-16).

Nedělní slavení Pánovy eucharistie je středem života církve (srov. KKC, č. 2177) a farnosti, neboť ona je „pramenem a vrcholem celého křesťanského života“ (*Dogmatická konstituce Lumen gentium*, 11: AAS 57, 21. listopadu 1964, č. 15), památkou Kristových Velikonoc a naplněním jeho oběti za spásu lidstva; je vrcholným okamžikem modlitby, prožívaným komunitárním způsobem, a shromažďuje celé společenství kolem stolu Ježíšova těla a krve. Z tohoto důvodu navrhujeme modlitební postup, který nám může pomoci prožívat s větším vědomím a zapojením velký dar, jímž je pro nás katolíky eucharistie.

Dobře se připravit na mši svatou: přistupovat k okamžiku společného přijímání eucharistie krátkou osobní přípravou ve ztišení, které člověku pomůže vystoupit z hektického rytmu každodenního života, a zamyslet se nad tajemstvím, na jehož prožitek se chystá. Před svatostánkem, kde je Nejsvětější svátost přítomna, se lze na několik minut zastavit a uvědomit si, že bude brzy přítomna

na oltáři, aby se nám darovala ve svém pravém Těle. Velmi užitečné by také bylo přečíst si předem úryvky Božího slova, které se bude při liturgii zvěstovat.

Dobře udělat znamení kříže: slova a gesta učiněná při úvodních obřadech nám od samého začátku umožňují zapojit se do slavení svou duší, tělem i rozumem. Znamení kříže je vlastně kompendiem celé naší křesťanské víry; když se na těle označíme symbolem kříže, připomínáme si vtělení, spásonosné vykoupení a vzkříšení Pána, zatímco vyslovením jména Otce, Syna a Ducha Svatého si připomínáme velké tajemství Nejsvětější Trojice.

Pozorně naslouchat Božímu slovu: zachovat si postoj vstřícného ho přijetí a meditace, která osvětluje srdce a mysl každého křesťana, protože slovo je „živé“, a díky naslouchání a osobnímu rozjímání je možné ho přenášet do každodenního života a získávat z něj užitek a útěchu. Proto zvláště ve chvíli, kdy při hlásání evangelia vstáváme, jsme vyzýváni, abychom si uvědomovali přítomnost Pána, který prostřednictvím duchovního k nám při eucharistické slavnosti promlouvá i dnes.

Modlit se Otčenáš pozorně: rozjímat o modlitbě, kterou nás Ježíš naučil, a přemýšlet o významu vyslovovaných slov; proto by bylo dobré i při osobní modlitbě nepostupovat při pronášení slov ukvapeně, ale naopak se pečlivě a s úctou zastavit nad každým výrazem, kterým rozmlouváme s Otcem.

Přijímat Ježíše v eucharistii: lámaný chléb se stává potravou pro Boží život a přítomnost, která nás posiluje a udržuje. Je třeba prožívat tento důležitý okamžik s větším vědomím a jistotou, že

Pán vstupuje do života každého člověka a touží být přijat ve velkorysém a pozorném srdci. Když se blížíme ke svatému přijímání, můžeme pronést ve svém srdci několik tichých modliteb, které nás disponují k přijetí Pána s lepším vědomím a větší vděčností.

„Mše skončila, jděte v pokoji“ („Jděte ve jménu Páně“): závěrečným pozdravem jsme vyzváni, abychom se stali nositeli pokoje, a v důsledku toho, že jsme byli nasyceni u stolu chleba a vína, byli věrohodnými Kristovými svědky ve světě.

Děkuvzdání: Před odchodem z kostela je dobré se zastavit a poděkovat za dar, který jsme obdrželi při svatém přijímání (alespoň na pět minut), a uvědomit si, že nás přišel navštívit Pán. Tak budeme moci pečlivěji opatrovat milost, kterou v sobě máme, a budeme schopni s jeho pomocí obstát ve světě.

3.2 Liturgie hodin

3.2.1 „Bez přestání se modlete“ (1 Sol 5,17): veřejná modlitba církve

Liturgie hodin – nazývaná také Posvátné officium – představuje veřejnou modlitbu církve, která v průběhu staletí odpovídala na poslání „modlit se bez přestání“. S vědomím, že Kristovo tajemství proniká a proměňuje přítomný čas, nám tato modlitba umožňuje posvěcovat skrze chválu Boha celou denní i noční dobu.

Celý Boží lid uskutečňuje královské kněžství pokřtěných a společně s Kristem se jednohlasně připojuje ke chvále Otce. Z tohoto důvodu není liturgie hodin nikdy soukromou záležitostí, ale pat-

ří celému tělu církve. Když se modlíme liturgii hodin, jsme navíc posvěcováni Božím slovem přítomným v celém officiu, zvláštním způsobem v žalmech, jeho základním jádru, stejně jako ve čteních a dalších hymnech, textech a modlitbách, které čerpají svou prvotní inspiraci z Písma.

3.2.2 Liturgie hodin ve farním společenství

Modlitba liturgie hodin, která je slavením církvi vlastním, zazáří v plném světle, když je přednášena v církevním společenství, shromážděném se svým knězem. Velkou hodnotu má pozvání farnosti k této modlitbě, zejména při recitaci hlavních částí Hodinek (raních chval a nešpor), které jsou podle církevní tradice dvěma pilíři každodenního officia:

- Liturgické slavení konané v kostele, kterého se může zúčastnit co největší počet věřících, s ohledem na pracovní dobu, aby se mohli zúčastnit i laici před odchodem do práce a večer po návratu, s nadějí, že se zapojí i mladí.
- V každé komunitě by se mohla skupina dobrovolníků věnovat přípravě slavení, naučit se zpívat hymny, rozdělovat čtení nebo plnit jiné úkoly. Dobrovolníkům by měla být nabídnuta katecheze potřebná k tomu, aby mohli vykonávat tuto službu co nejlépe a s vědomím lépe formovaným.
- Při modlitbě liturgie hodin může být užitečný hudební doprovod na varhany, které spolu s kantorem mohou věřící zaujmout některými jednoduchými žalmovými melodiemi; pokud by se považovalo za vhodnější modlit se žalmy po-

lohlasem, je třeba věnovat zvláštní pozornost zpěvu *Benedictus a Magnificat* a vyzvat přítomné, aby povstali a zamysleli se nad slovy kantika.

- (V řeholních komunitách) je možné udělat krátkou tichou přestávku mezi modlitbou jednotlivých žalmů a nechat volně a nahlas zaznít verš, který zvláště zasáhl srdce.
- Věnovat zvláštní pozornost slavení prvních nešpor v sobotu a druhých nešpor v neděli.

3.3 24 hodin pro Pána

3.3.1 *Iniciativa papeže Františka*

Iniciativa nazvaná „24 hodin pro Pána“ je modlitební akcí, kterou si přeje papež František a která se má slavit v pátek a v sobotu před čtvrtou nedělí postní. Jejím cílem je nabídnout věřícím příležitost k prožití chvil intenzivní modlitby a k nalezení cesty, jak se přiblížit k Pánu. Konkrétně se navrhuje, aby společenství v pátek večer a během celého sobotního dne zajistila mimořádné otevření kostelů a poutních svatyní a byla poskytnuta možnost přistoupit ke zpovědi, nejlépe v rámci animované eucharistické adorace, s vědomím toho, že „v srdci křesťanského života je svátost smíření, [...] umožňuje dotýkat se rukama velikosti milosrdenství“ (*Bula o vyhlášení Mimořádného jubilea milosrdenství Misericordiae Vultus* 11. dubna 2015, č. 17).

3.3.2 Postní doba modlitby a smíření

Návrh iniciativy „24 hodin pro Pána“ je skvělou příležitostí, jak přiblížit církvi katolíky od ní vzdálené. Výzva církevním společenstvím spočívá v tom, aby s větším zanícením a nadšením znovu objevila krásu této iniciativy a překvapivé plody obrácení, které může přinést. Je žádoucí využít milostiplný čas postní doby k nabídce silných chvil pro modlitbu a smíření.

- Ve společenstvích je možné začít v pátek večer mší svatou nebo bohoslužbou slova, po níž následuje vystavení Nejsvětější svátosti a eucharistická adorace, kterou animují různé farní skupiny.
- Příslušní zodpovědní mohou stanovit program adorace i její délku s možností zповědních turnusů. Během jednotlivých hodin adorace se mohou střídat chvíle zpěvu, ticha, *Lectio Divina*, modlitby rozjímavého růžence atd. Událost by mohla být zakončena slavnostní mší svatou v sobotu odpoledne.
- V menších společenstvích může být noční adorace nahrazena krátkou modlitbou v pátek večer typu: 1) kající liturgie 2) výstavu Nejsvětější svátosti 3) eucharistické adorace v tichosti nebo animované modlitební skupinou, s pozváním všech ke svátostnému smíření s Bohem.

Přítomnost misionářů milosrdenství, kteří vykonávají svou svátostnou službu od Mimořádného jubilea milosrdenství, bude při slavení této události velkou pomocí.

3.4 Eucharistická adorace

3.4.1 Přebývat v Pánově přítomnosti

Prohlubováním víry v reálnou přítomnost Krista v eucharistii si církve uvědomuje význam tiché adorace Pána přítomného pod eucharistickými způsoby (srov. KKC, č. 1379). Eucharistická adorace umožňuje prodloužit a rozšířit osobní setkání s Ježíšem skutečně přítomným v eucharistických způsobech mimo dobu mše svaté. Jestliže v eucharistii církve prokazuje věrnost Pánovu příkazu „To čiňte na mou památku“, adorovat svátostné tělo Páně znamená uctívat jeho památku i nadále. Kontemplujeme toho, kterého přijímáme ve svatém přijímání, abychom s ním setrvali, abychom přebývali v jeho přítomnosti, která jediná je schopna proměňovat náš život a dávat mu smysl. Je to skutečně pravé Kristovo tělo, je to eucharistie, která dodává sílu na cestu touto pozemskou poutí a posvěcuje mystické tělo, jímž je církev.

3.4.2 Uvedení do rozjímavého ticha: návrh modlitebního schématu

V Roce modlitby jsou proto všechna společenství vyzývána, aby prosazovala chvíle eucharistické adorace, která je nezbytným prvkem pro setkání s Pánem. Každé společenství by mělo najít co nejvhodnější způsob a čas pro rozvíjení této praktiky, která přináší církvi mnoho plodů svatosti.

Nabízíme zde klasické schéma adorace, které může být věřícím nápomocné v modlitbě a v rozpoznávání přítomnosti Pána, který čeká, až se k němu obrátíme:

- **Výstav Nejsvětější svátosti:** Během čekání, až bude Pán vystaven na oltáři, je dobré se připravit v usebraném tichu s vědomím, že brzy budeme stát před ním, připraveni naslouchat v modlitbě tomu, co nám chce říci, a připraveni klást mu k nohám své prosby. K posílení modlitebního ovzduší je žádoucí, aby výstav doprovázel zpěv a používání kadidla; to vše napomáhá k uznání výjimečnosti tohoto okamžiku a božství Pána přítomného pod způsobou konsekrovaného chleba.
- **Prosba o odpuštění:** Po skončení výstavu je možné věnovat krátkou chvíli prosbě o odpuštění hříchů, aby se srdce lépe naladilo. Pán zná naše zranění, naše omezení a naše hříchy. Nikdo se před ním nemůže ničím chlubit; to, co se od nás žádá, je odevzdat vše do jeho přítomnosti s jistotou, že velikost jeho milosrdenství může obsáhnout celou naši bytost.
- **Vzývání Ducha Svatého:** V návaznosti na učení svatého Pavla se také pro eucharistickou adoraci budeme řídit výzvou ke vzývání „Ducha Božího, abychom poznali, co všechno nám Bůh dal darem“ (1 Kor 2,12). Nikdo totiž nemůže poznat reálnou přítomnost Pána v konsekrované hostii, pokud to není Duch, který to vnukne každému z nás. Z tohoto důvodu je dobré připravit srdce na setkání s Pánem vzýváním Parakléta, případně i zpěvem, a prosit ho, aby darem víry osvítil naši mysl.
- **Tichá adorace:** ústřední moment eucharistické adorace lze ponechat zvláštnímu prostoru věnovanému tiché modlitbě, onomu speciálnímu dialogu s Pánem Ježíšem, při němž Boží Srdce promlouvá k srdci člověka – *cor ad cor loquitur* – jak

nás učil svatý John Henry Newman. V této chvíli můžeme Pánu předložit konkrétní modlitební úmysly, kterým můžeme věnovat eucharistickou adoraci, například za povolání ke kněžství a zasvěcenému životu, za nemocné, za rodiny atd.

Ticho lze prokládat krátkými chvalozpěvy – třebaš litaniami – nebo krátkými čteními převzatými buď z Písma svatého, nebo z nauky svatých; zároveň může být velmi prospěšné modlit se před Nejsvětější svátostí svatý růženec s vědomím, že vzýváme tu, která jako první přijala slova Páně – a tak umožnila Bohu, aby svým vtělením vykonal počátek vykoupení – a která je spolu s námi přítomna při adoraci svého Syna v konsekrované hostii.

- **Eucharistické požehnání:** slavení končí požehnáním věřících Nejsvětější svátostí. Toto požehnání si vždy zachovává svátostný charakter a má ve srovnání se všemi ostatními druhy požehnání (svěcenou vodou, relikviemi svatých, na přímluvu Panny Marie atd.) jedinečnou povahu, neboť Pán je v něm přítomen se svým tělem pravým, skutečným a podstatným způsobem. Eucharistickým požehnáním se nám on zcela zvláštním způsobem přibližuje, přičemž zahrnuje všechny přítomné a každého k sobě přitahuje. Tento okamžik lze považovat za vyvrcholení obřadu adorace, za završení onoho dialogu, který probíhal v tichosti před Ježíšem a který nyní jako zářivé slunce vlévá své teplo do naší duše.
- **Přenesení do svatostánku:** obohaceni darem, který jsme obdrželi při požehnání, s úctou doprovodíme přenesení konsekrované hostie do svatostánku, přičemž povstaneme a, pokud

možno, zazpíváme vhodnou píseň, abychom Pána pozdravili. To nám také pomáhá uvědomit si, že eucharistický Ježíš na nás ve svatostánku stále čeká; je neustále přítomen v našich kostelích, a i když se k němu nikdo nepřichází modlit, on je tam a touží promlouvat k srdcím věřících, kteří k němu přistupují. Nezapomínejme ani během našich rušných a někdy neklidných dnů, plných povinností, navštívit Nejsvětější svátost, věnovat třeba jen několik minut chvále, díkůvzdání nebo třeba jen svěřit mu své potřeby a strasti. Pán, který jistě „ví, co potřebujete ještě dřív, než ho prosíte“ (Mt 6,8), nás ochotně vyslechne.

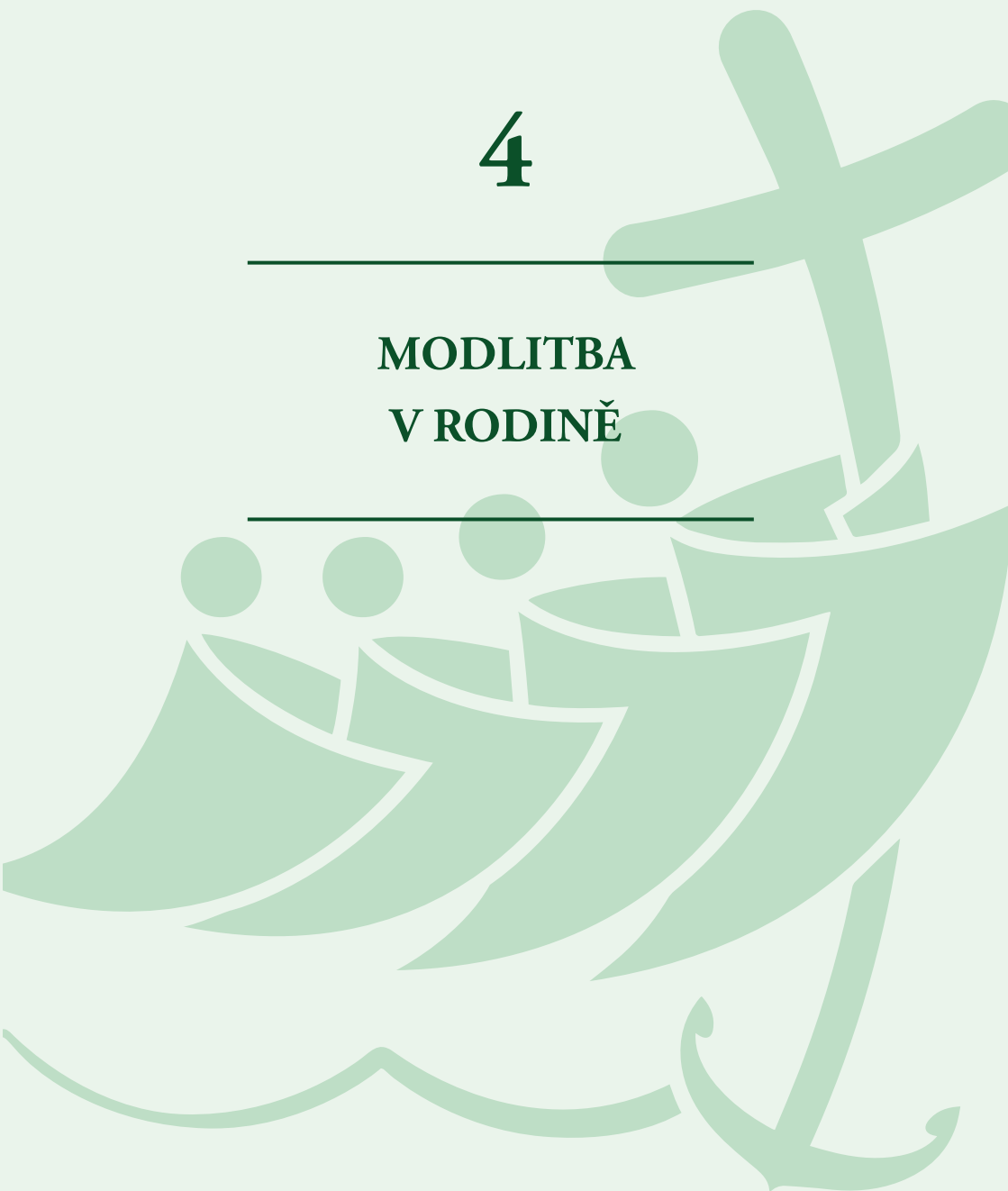

4

MODLITBA V RODINĚ

4.1 Rodina jako škola modlitby

Církevní magisterium mnohokrát připomíná důležitost modlitby v rodině a zdůrazňuje, že první poučení, která člověk obdržel v dětství, jsou rozhodující a zůstávají zakotvená v každodenním životě, i když už dospěl. Rodina, v níž dítě udělá své první krůčky a řekne svá první slova, jako je „maminka“ nebo „tatínek“, „děkuji“ a „prosím“, je také místem, kde se učí modlitbě a děkování Pánu. Když vyrostete, bude se po vzoru svých rodičů věnovat modlitbě a naučí se spoléhat na Pána i v těch nejtěžších chvílích, s jistotou jeho podpory.

V apoštolské exhortaci *Amoris laetitia* papež František opakuje, že „chvilé modlitby v rodině a úkony lidové zbožnosti mohou mít větší evangelizační sílu než všechny katecheze a proslavy“ (Apoštol. exhort. *Amoris laetitia* [AL], 19. března 2016, č. 288), a uzavírá, že „jenom na základě této zkušenosti bude moci rodinná pastorace dosáhnout toho, že rodiny budou domácími církvemi a současně evangelizačním kvasem ve společnosti“ (AL, č. 290).

Svatý Jan Pavel II. v apoštolské exhortaci *Familiaris consortio* uznal důležitost společné modlitby v rodině, protože „lidská osoba totiž nejen že se rodí v rodině a je výchovou pozvolna uváděna do lidské společnosti, ale znovuzrozením při křtu a výchovou ve víře je také uváděna do rodiny Boží, do církve“ (FC, č. 15).

4.2 Příklady modlitby v rodině

4.2.1 U stolu před jídlem a po jídle

Jedním z hlavních míst rodinných setkání je zajisté společné stolování alespoň jednou denně. Tato chvíle by mohla být malou, ale

významnou příležitostí ke společné rodinné modlitbě, při níž můžeme děkovat Pánu za to, co jsme dostali, a modlit se za ty, kteří to nejvíce potřebují. Děti se tak mohou naučit, že každodenní „vezdejší“ chléb, o který prosíme při modlitbě Páně, není jen abstraktní pojem, ale zcela konkrétní prosba, kterou jako děti vznášíme k našemu nebeskému Otci. Pokrm, který společně jíme, je milost přijímaná od Pána díky prozřetelnosti, jež nás provází po celou dobu našeho života. Níže nabízíme modlitby, jejichž průběžné využití si každá rodina může přizpůsobit podle svého vlastního citění.

Před jídlem

„Otče Svatý, děkujeme ti za toto jídlo, dej, ať se tvá vůle stane naší každodenní potravou. Prosíme tě za chudé, kteří ho nemají: dej jim, co potřebují, aby mohli žít podle tvé vůle. Amen.“

Po jídle

„Děkujeme ti, Pane, za všechna tvá dobrodiní a dej, ať je vždy užíváme k dobrému. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.“

4.2.2 Modlitba na začátku a na konci dne

Další vhodná příležitost k rodinné modlitbě se nabízí, když děti uléhají ke spánku. Pomodlit se k Pánu za uplynulý den, za nemocné příbuzné nebo třeba jen poděkovat za odpoledne strávené hrou s kamarády pomáhá dětem uvědomit si milosti, které od Pána v daný den obdržely. Bylo by hezké zakončit tyto modlitby pozdravením pokoje mezi sourozenci, aby nešli spát rozzlobení kvůli tomu, co

se stalo během dne, a řídili se tak doporučením, které rád opakuje papež František: Nikdy neskončete den, aniž byste se usmířili!

Jedním z nejlepších příkladů modlitby tohoto druhu jsou tzv. modlitby dobrého křesťana, tedy takové, které se v posledních staletích staly součástí křesťanské tradice a které mnozí z nás možná dostali jako dar od prarodičů nebo jiných příbuzných.

Ranní modlitba

„Klaním se ti, můj Bože, a miluji tě z celého srdce. Děkuji ti, že jsi mě stvořil, učinil křesťanem a zachoval o této noci. Nabízím ti skutky tohoto dne, ať jsou všechny podle tvé svaté vůle k tvé větší slávě. Ochraňuj mě před hříchem a každým zlem. Ať je tvá milost stále se mnou a se všemi mými blízkými. Amen.“

Večerní modlitba

„Klaním se ti, můj Bože, a miluji tě z celého srdce. Děkuji ti, že jsi mě stvořil, učinil křesťanem a zachoval po tento den. Odpusť mi všechno zlé, co jsem dnes vykonal, a jestliže jsem vykonal něco dobrého, přijmi to. Zachovej mě při odpočinku a zbav mě všech nebezpečí. Ať je tvá milost stále se mnou a se všemi mými blízkými. Amen.“

Spolu s těmito a dalšími modlitbami – jako jsou Otčenáš, Zdravas Maria, Sláva Bohu, Anděle Boží a Odpočinutí věčné, nebo jeden či více desátků svatého růžence či korunky Božího milosrdenství – mohou být děti pozvány, aby vstoupily do vztahu s Pánem prostřednictvím spontánní modlitby, která vychází ze srdce. Tímto

způsobem se ti malí učí vést dialog s Ježíšem, stávají se opravdovými Pánovými přáteli a svěřují mu své potřeby, touhy a starosti.

4.2.3 Neděle s modlitbou chval

Nedělní chvály se čtením krátkého úryvku z evangelia, který později rodiče vysvětlí, by mohly být vhodnou příležitostí nejen ke společné modlitbě, ale také ke sdílení zážitků z uplynulého týdne ve světle Božího slova. Svátý Jan Pavel II. v apoštolské exhortaci *Familiaris consortio* potvrdil, že „křesťanská rodina naplňuje svůj prorocký úkol, když také ona přijímá Boží slovo a předává je dál. Tak se stává den ze dne více společenstvím věřícím i víru hlásajícím“ (FC, č. 51).

- Při ranní modlitbě chval je vhodné rozdělit si úlohy mezi ty, kdo budou předčítat antifony, a ty, kdo budou přednášet žalmy, kdo bude číst úryvek z Bible a podobně, čímž se podpoří zapojení všech, i těch nejmenších.
- Rodiče by mohli věnovat trochu prostoru výkladu čtení, která zazněla. Mohli by přitom najít nějaké souvislosti s každodenním životem v rodině a ve škole a ukázat, jak evangelium a Boží slovo jsou slovy pravého života, mohou nám dávat světlo a provázet nás při všech činnostech během našich dnů.
- Pokud někdo z rodiny umí hrát na nějaký hudební nástroj a doprovodit modlitbu chval písněmi a vhodnými melodiemi, může to být krásný způsob, jak učinit modlitbu ještě poutavější a zpřítomnit ducha, v němž byly žalmy, hymny a duchovní písně zkomponovány.

- A konečně, velmi povzbuzující praktikou, zvláště pro ty nejmenší, by mohlo být společně si krátce přechíst život světce daného dne, vysvětlit, proč se stal svatým, a poukázat na to, že v den jemu zasvěcený ho lze poprosit o přímluvu a ochranu.

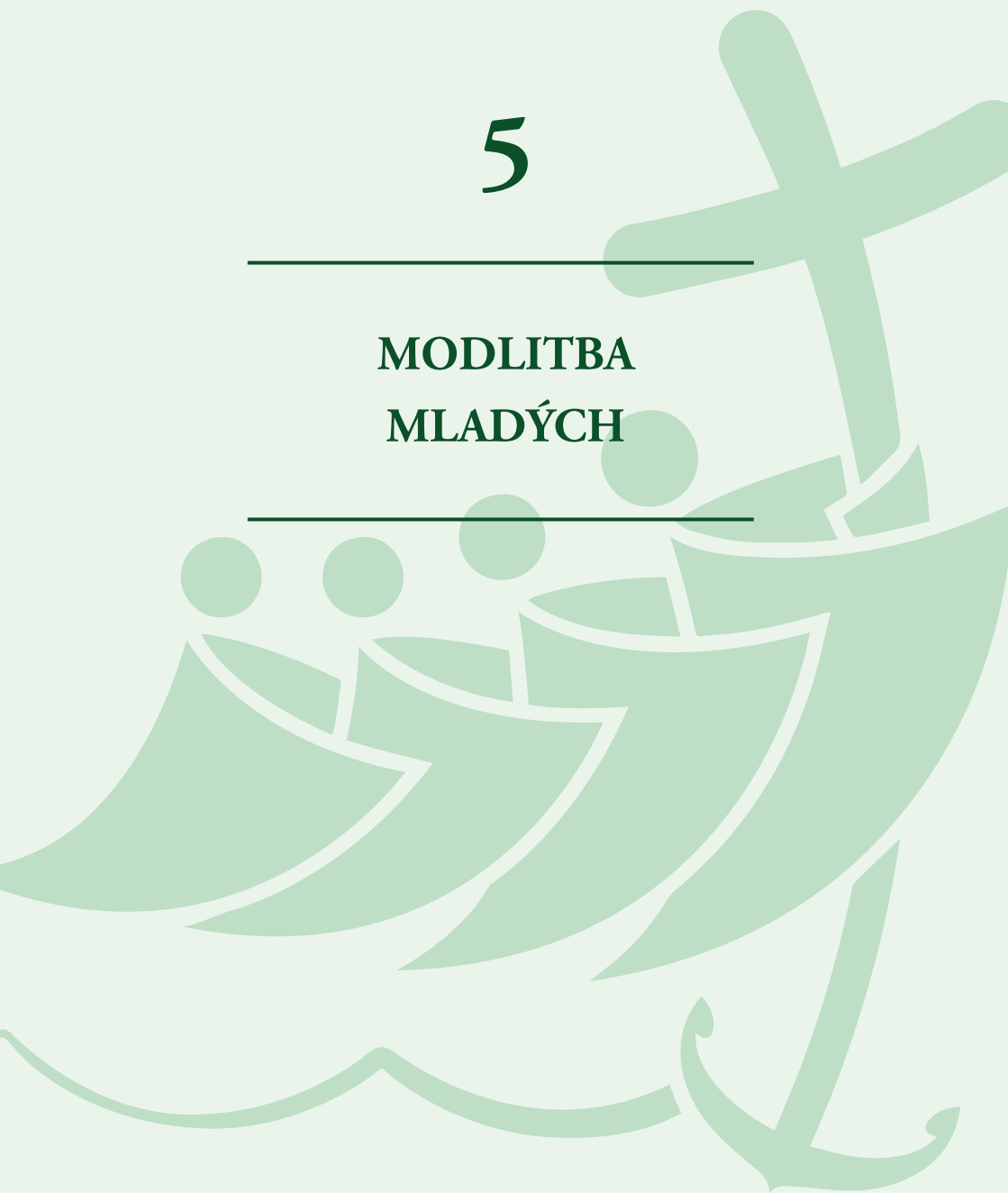

5

**MODLITBA
MLADÝCH**

5.1 „Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší“ (1 Sam 3,9): způsob, jak pochopit vůli Boží

Mládí je důležitým přechodovým obdobím. Stejně jako je tomu u jiných aspektů života, i zde člověk v určitém okamžiku začne pochybovat o praktikách, které se naučil v dětství, a hledá osobnější a důvěrnější způsob přístupu k Pánovi. I když je pravda, že vztah mladých lidí k modlitbě se může zdát choulostivým tématem, nelze popřít, že pokud jsou mladí provázeni pozorností a odvahou, mnozí o ni projevují překvapivý zájem a jsou jí zaujati.

Cesta modlitby s mladými lidmi nemůže nezahrnovat ani pochybnosti a otázky týkající se citů a vztahů, obav a tužeb. Právě ticho a intimita modlitby mohou společně vytvářet prostor, v němž lze Pánu sdělit spleť záležitostí svého srdce a přijmout od něj slova života: „Navážeš-li s ním přátelství a začneš-li s živým Kristem rozmlouvat o konkrétních záležitostech svého života, prožiješ velkou zkušenost, základní zkušenost, která bude oporou tvého křesťanského života“ (Apoštol. exhort. *Christus Vivit* [CV] 25. března 2019, č. 129).

V neposlední řadě je nevyhnutelné, aby cesta modlitby s mladými lidmi vyvolávala otázky související s povoláním. Doba mládí je obdobím nanejvýš důležitým, kdy je třeba hledět na svou budoucnost a utvářet ji, a to i ve službě druhým. Pomáhat mladým lidem modlit se znamená pomáhat jim snít a hledat svou budoucnost s Pánem a vnímat ho jako svého nerozlučného společníka. V modlitbě se mladí lidé mohou naučit vzhlížet vzhůru a počítat hvězdy jako Abraham; mohou se jako Mojžíš nechat fascinovat keřem, který neshoří; mohou jako Samuel nastražit uši uprostřed noci; mohou jako

Maria otevřít dveře Pánu, který klepe. V průběhu Roku modlitby je důležité, aby každé křesťanské společenství umělo nově probudit dialog o povolání v srdcích těch mladších a samo se radovalo z příchodu Pána, který povolává.

5.2 Události a setkání zaměřené na zapojení mladých lidí do modlitby

---

Kromě využití IV. části Katechismu katolické církve pro organickou katechezi na téma křesťanské modlitby nebo objevování modlitby u některých biblických osobností lze prohloubit četbu exhortace *Christus vivit* od papeže Františka. Zejména články 150-157; 250-252 a 287-290 představují vztah s Pánem v termínech přátelství a oslovují mladé lidi jednoduchým a bezprostředním jazykem.

- Lze navrhnout chvíle družnosti a setkání s mladými lidmi ke společné modlitbě předtím, než se během dne začnou věnovat různým činnostem. Například by bylo možné se ráno před odchodem do školy domluvit na čtení evangelia ze dne nebo na společné modlitbě ranních chval; podobně by bylo žádoucí věnovat každý týden krátkou chvíli eucharistické adoraci, během níž by mladí lidé mohli vyslovit své úmysly a svěčit je svým společníkům, aby se modlitby vzájemně posílily a aby každý mohl přijmout za své úmysly ostatních.
- Mladí lidé potřebují vidět a dotýkat se, prožívat zkušenosti sdílené společně i každý osobně. V tomto roce by bylo především vhodné zřídit nebo vylepšit místa pro modlitbu. Pro to, aby se pozvání k modlitbě stalo viditelným, může stačit v centru mládeže nebo v prostorách oratoře či v sídle sdružení zařídit

jednoduchý koutek nebo malou kapli, pokud možno s Nejsvětější svátostí, s posvátným obrazem a Biblí a s atmosférou ticha. Podobně lze s vhodnými pomůckami a nástroji připravit „modlitební stan“ na náměstích, ve školách nebo na jiných místech u příležitosti misí nebo pastoračních iniciativ vytvořených *ad hoc* nebo v rámci letní formace. Vzhledem k přitažlivosti, kterou mají pro mladé lidi „silné“ zážitky, lze v určitých ročních obdobích využít večerní nebo noční dobu a nabídnout jim prostory věnované tichu, naslouchání a adoraci.

- V různých farnostech a formačních skupinách se šíří zkušenost „týdne společenství“. Malé skupiny mladých lidí, kteří pokračují ve svých běžných studijních nebo pracovních povinnostech, sdílejí společně s některými kněžími, řeholníky nebo dospělými laiky stálé prostory, které jim farnost nebo diecéze trvale poskytuje. Kromě praktikování bratrského života a služby mohou být tyto zkušenosti vynikající příležitostí k uvedení nových generací do modlitby díky *Lectio Divina*, liturgii hodin a adoraci.
- Mnoho seminářů nebo klášterů otevírá své dveře a nabízí kurzy „školy modlitby“. Obecně se jedná o průběžnou cestu, která po etapách formou modlitby a jazykem vhodným pro mladší generace probírá a hlouběji vysvětluje nějakou biblickou postavu nebo téma spojené s povoláním.
- Velký zájem mladých lidí vzbuzují také pěší poutě do velkých poutních svatyní nebo túry v horách či v přírodě. Kontemplace stvoření a rytmus chůze snadno otevírají srdce k úžasu, chvále a díkůvzdání; také to jsou příležitosti, které lze pastoračně vy-

užít, například pro výuku a praxi „modlitby srdce“ nebo pro doprovázení cesty poutními žalmy.

- Malým skupinám mladých lze také nabídnout, aby místo modlitby nešpor nebo růžence převzali zodpovědnost a aktivně se účastnili některých tradičních komunitních aktivit, jako je například křížová cesta konaná první pátek v měsíci.
- Nyní již existuje řada aplikací a podcastů, které nabízejí formativní obsah o modlitbě nebo rychlé každodenní komentáře k evangeliu ze dne; tyto nástroje dávají možnost krátce připomenout modlitbu v běžném životě, na každodenních cestách po městě do školy, do práce nebo za zábavou. Ocenit je, šířit jejich využití a poznání také prostřednictvím názorů mladých lidí je dalším možným způsobem, jak se věnovat modlitbě, když věřící z různých důvodů nemůže být přítomen ve farnosti nebo při jiných aktivitách společenství.

6

**„ZAŠEL SI NA OPUŠTĚNÉ MÍSTO
A TAM SE MODLID“ (Mk 1,35):
DUCHOVNÍ CVIČENÍ O MODLITBĚ**

V Markově evangeliu čteme, že Ježíš „si zašel na opuštěné místo a tam se modlil“ (Mk 1,35). Evangelista nám představuje Ježíšův obraz, který naznačuje dva základní rozměry křesťanské modlitby: odstup od každodenních povinností – nezbytný při hledání osobního dialogu s Otcem; a ticho v srdci – potřebné k tomu, abychom mohli dát prostor Božímu hlasu a naslouchat tomu, co on chce. S ohledem na to se v kontextu Roku modlitby ukazuje příležitost k duchovním cvičením jako jedinečná zkušenost pro obnovu srdce a duchovní obrácení, k němuž nás všechny Svatý otec pozval.

6.1 „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém“ (Mt 18,20): smysl duchovních cvičení

Ježíš nás učil, že když se křesťané shromáždí k modlitbě, je on zvláštním způsobem přítomen uprostřed nich. V tomto ohledu je praxe duchovních cvičení velkou příležitostí k plnějšímu zakoušení Pánovy přítomnosti skrze modlitbu a společný život sdílený během rekolekcí. Praxe duchovních cvičení by se tedy neměla prožívat jako únik z reality, ale spíše jako hlubší ponor do ní skrze ticho modlitby; plodem autentických duchovních cvičení nemá být nostalgie po dnech vytržení z běžného rytmu, ale spíše nové světlo, skrze něž bude každodenní život proměněn Pánovou přítomností. Ve světě, který nás často rozptyluje a vzdaluje od našeho života z víry, se rekolekce prožívané v modlitbách stávají něčím jako zastavením v oáze uprostřed pouště našich měst, která jsou sice bohatá na prostředky a příležitosti k setkání, ale často zastírají a skrývají našim očím pravý zdroj naděje, onen naplňující zdroj radosti, který nám může dát jen Pán.

- Rok modlitby se z tohoto pohledu může stát příležitostí k tomu, aby si i ti, kdo nežijí jako zasvěcení, znovu uvědomili, jak je důležité věnovat několik dní v roce zvláštnímu setkání s Pánem. Pro ústraní lze zvolit a navrhnout některá místa – například kláštery, řádové domy nebo poutní místa – kde se obvykle s určitou pravidelností nabízejí duchovní chvíle věnované modlitbě.
- Naše farnosti mohou převzít iniciativu při pořádání některých rekolekčních dnů. I když to může být někdy obtížné vzhledem k různým pastoračním povinnostem, můžeme se i tak zavázat k tomu, že budeme každý měsíc pořádat jednodenní nebo jen půldenní rekolekce, nejlépe v sobotu odpoledne nebo v neděli, abychom motivovali k účasti ty, kteří kvůli pracovním povinnostem nemají jiné volné dny.
- I během roku je možné si osvojovat ducha, který nás inspiruje při duchovních cvičeních: například takzvaná „Ježíšova modlitba“ (známá též jako „modlitba srdce“) – tak drahá církevním Otcům – stejně jako praxe střelných modliteb vyslovovaných během dne, nám umožní neustále si připomínat přítomnost Pána, který nás vždy doprovází, a tak vzdávat Bohu neustálou chválu. Tyto modlitby je možné vyslovovat při jízdě autem nebo ve veřejných dopravních prostředcích, a to i v podobě přímluvy za neznámé lidi, které člověk potkává na cestě. Pokud je možné vyhradit si během týdne nějaký čas navíc, bylo by dobré zastavit se před Nejsvětější svátostí, třeba cestou z práce nebo během polední přestávky. K praktikám, které je třeba využívat častěji a při různých příležitostech, patří návštěva hřbitova a modlitby za zesnulé.

- Některá období v roce nás kromě toho vybízejí pěstovat a posilovat náš vztah se svatými a s Pannou Marií prostřednictvím konkrétních modliteb; například v měsících květnu a říjnu by se mohlo stát dobrým zvykem, jak se to již někde děje, modlit se svatý růženec na ulicích našich čtvrtí nebo v činžovních domech.
- A konečně, také v souvislosti s procesem volby povolání se modlitba ukazuje jako místo setkání, kde můžeme prosit Pána, aby se vše dělo podle jeho vůle. Modlitba v tichosti musí být prezentována jako láskyplná prosba adresovaná přítomnému Kristu, jako schopnost upřímné prosby o jeho světlo v našem životě a na naší cestě.

6.2 Otčenáš: vzor každé modlitby

Ve své modlitbě uvádí Pán Ježíš apoštoly a s nimi i nás křesťany do toho, co lze považovat za „vzor každé modlitby“. Je tedy možné říci, že modlitba Otčenáš je školou modlitby.

V modlitbě, kterou nás Ježíš naučil, totiž nacházíme samotné jádro naší víry. Otčenáš je modlitba, která v sobě zahrnuje univerzálnost lidské zkušenosti a božského tajemství a dokáže spojit prostotu dítěte, které oslovuje svého „tatínka“, a hloubku toho, kdo ví, že se nachází v přítomnosti Tajemství. Je to skutečně, jak učí Katechismus katolické církve citující Tertuliána, „shrnutí celého evangelia“ (srov. KKC, č. 2761-2776). Je to modlitba, která se dotýká všech rozměrů našeho života: Boží svatosti, jeho království, našeho každodenního života, vzájemného odpuštění, našeho boje

proti zlu; modlitbou „Otče náš“ jsme stále více přenášeni do Božího Srdce a do srdce naší víry.

Svatý otec nás prostřednictvím svých katechezí vede k pochopení, že tato modlitba není pouhým souborem slov a potřeb, ale cestou k důvěrnému vztahu s naším nebeským Otcem; učí nás oslovovat Boha se synovskou důvěrou a oslovovat ho s prostotou a láskou „Otče“. Není třeba – říká papež – „rozmnožovat marná slova“ (Generální audiece 27. února 2019). Ježíš nás učí tomu podstatnému, ukazuje nám, že s Otcem lze mluvit s prostotou srdce, protože on, jak říká Pán, „ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte“ (Mt 6,8).

- Tradičně se má za to, že modlitba Otčenáš se skládá ze sedmi částí, nazývaných také „sedm otázek“, kterým Katechismus katolické církve věnuje články 2803-2854. Je shrnutím ducha vlastního křesťanské víře ve vztahu, který je každý věřící povolán udržovat s nebeským Otcem. Těchto sedm otázek by mohlo nabídnout užitečnou osnovu pro kalendář měsíčních rekolekcí, takže k období předcházejícímu Jubileu lze přistupovat jako ke „škole modlitby“ a věnovat jedno setkání každé části modlitby, kterou nás chtěl Ježíš naučit.

7

**KATECHEZE
O MODLITBĚ**

Katecheze jako prioritní fáze procesu evangelizace podporuje růst a zrání ve víře (srov. *Katechetické direktorium* [KD], č. 56) a „má za úkol výchovu k modlitbě a v modlitbě rozvíjení kontemplativního rozměru křesťanské zkušenosti“ (KD, č. 86).

7.1 „Když Mojžíš měl zdvižené ruce“ (Ex 17,11): pastýřova po vzbuzující modlitba

---

Je sice pravda, že za službu katecheze je odpovědné celé křesťanské společenství, každý podle svého zvláštního postavení v církvi (srov. KD, č. 111), nicméně „biskup je prvním hlasatelem evangelia slovy a svědectvím života“ (*Apoštol. exhort. Pastores Gregis* [PG], 16. října 2003, č. 26; srov. KD, č. 114); jako první osoba zodpovědná za katechezi v diecézi má vedle kázání jako svůj hlavní úkol podporovat katechezi a připravovat různé její formy potřebné pro věřící (srov. KD, č. 114).

V tomto smyslu se Rok modlitby jeví jako zvláštní příležitost pro biskupy, aby povzbuzovali diecézní společenství, a to především tím, že budou přinášet modlitby za každého jim svěřeného věřícího, protože jsou stejně jako Mojžíš povoláni vzývat Pána přímlovami za lid; dále tím, že budou upozorňovat na hodnotu modlitby v různých aspektech, které uchovává bohatá tradice církve, a kázat o ní; a nakonec tím, že budou ve svých diecézích organizovat co nejvhodnější formy katecheze.

Kněží, jáhni, zasvěcené osoby, laici, katechisti, rodiče, prarodiče, ženy a muži (srov. KD, č. 115-129), všichni v oblastech jim vlastních a ve spojení se svým biskupem, mají tvořivě a s nadšením přispívat k tomuto dílu, které uskutečňuje univerzální církev.

7.2 Doporučení pro katecheze o modlitbě

Z výše uvedeného vyplývá několik praktických doporučení pro katechezi o modlitbě:

- V silných obdobích liturgického roku (Advent, Vánoce, Postní doba a Velikonoce) by mohli biskupové svolávat Boží lid do svých katedrál, aby zde vedli katecheze o modlitbě (srov. KD, č. 114).
- Kromě vysvětlování významu modlitby a motivace lidí k životu modlitby může být užitečné realizovat s komunitou některá praktická modlitební cvičení, ať už vedená zasvěcenými osobami nebo laiky, anebo katecheze pro děti či dospělé, s cílem nabídnout konkrétní způsoby růstu v modlitebních návycích.
- S ohledem na to by mohl být při katechezi věnován určitý prostor modlitbě: chvilka eucharistické adorace, výzva k prožívání pocitů, jaké měl Ježíš vůči svému Otci – úcta, chvála, díkůvzdání, synovská důvěra, prosba, obdiv k jeho slávě; krátká modlitební cvičení s Božím slovem, například *Lectio Divina*; nebo navrhnout modlitbu svatého růžence a orientovat určité meditace na rozjímaná tajemství, případně poukázat na nějaká znamení toho, co rozjímaní usnadní; povzbudit k modlitbě Liturgie hodin.
- Vyzvat a motivovat rodiče, aby podporovali každodenní domácí modlitbu, např. děkování a žehnání jídla, modlitbu ráno a před spaním; vést rodiče k tomu, aby si zvykli žehnat dětem malou modlitbou večer nebo při odchodu z domova, svěřovat se Bohu

před nějakou cestou, dělat znamení kříže při procházení kolem kostela, děkovat Bohu za jeho dobrodiní atd.

- Obětavě připravovat modlitby na začátku a na konci setkání místních společenství.
- „Poznámky o modlitbě“, které vydalo Dikasterium pro evangelizaci, obsahují pomůcku odkazující k hlubšímu poznání různých aspektů velké a rozmanité křesťanské modlitební tradice a mohou se tak stát užitečným nástrojem pro přípravu katechetických přednášek.

8

MODLITBA V KLÁŠTERECH: ZAPÁLENÁ LAMPA MODLITBY

V roce věnovaném modlitbě zauímají řeholníci a řeholnice žijící v kláštorech nepochybně významné místo v zapojení do modlitby. Mniši a mnišky úplným zasvěcením svého života Pánu prostřednictvím modlitby vskutku věnují podstatnou část svého života setkání s Bohem.

Kláštery „jsou radostí církve a zdrojem nebeských milostí. Svým životem a činností řeholníci napodobují Krista modlícího se na hoře, vydávají svědectví o Boží vládě nad dějinami a předem naznačují budoucí slávu. V samotě a mlčení skrze naslouchání Božímu slovu, úkony posvátné liturgie, praktikování vlastní askeze, skrze modlitbu, umrtvování a společenství bratrské lásky směřují celý svůj život i činnost k nazírání na Boha. Tím poskytují církevnímu společenství jedinečné svědectví o lásce církve k jejímu Pánu a tajuplnou apoštolskou plodností přispívají k rozhojňování Božího lidu (Apoštol. exhort. *Vita Consecrata* [VC], 25. března 1996, č. 8). „Ve světle tohoto povolání a poslání představuje klauzura zvláštní způsob přebývání s Pánem“ (VC, č. 59).

Je velmi krásné a zároveň uklidňující, že v kláštorech po celém světě stále svítí lampa modlitby tolika mnichů a mnišek. Zvláštním způsobem prosíme tato společenství, aby zahrnula nadcházející Jubileum 2025 do svých intencí, a tak aby i v nás všech skrze náš život modlitby rostlo ono hluboké spojení s Bohem a posílení nadějí abychom žili svou vírou s radostí.

8.1 „Budte vytrvalí v modlitbě“ (Kol 4,2): kontemplativní po volání církve

---

Apoštol Pavel nás vybízí, abychom zůstávali ve stálém vztahu s Pánem a upírali na něj svůj zrak navzdory všem obtížím, které se mohou objevit. Z tohoto pohledu má celá církev kontemplativní

povolání. Každý pokřtěný člověk musí kontempletovat Krista a utvářet se podle něj ve světle jeho slova a jeho postojů; to je nutnost, z níž se rodí výzva pro každého křesťana, aby žil kontemplací Pána.

Do kontemplativní modlitby lze vstoupit vždy, bez ohledu na zdravotní stav, práci nebo pocity. Je to modlitba Božího dítěte, hříšníka, jemuž bylo odpuštěno a který se otevírá, aby přijal lásku, jíž je milován, a chce na ni odpovědět ještě větší láskou. Kontemplativní modlitba je společenství s Bohem, je to pohled víry upřený na Ježíše. „Já se dívám na něj a on se dívá na mě“, říkal v době svatého faráře z Arsu rolník modlící se před svatostánkem. Kontemplativní modlitba je nasloucháním Slovu a poslušností víry. Kontemplativní modlitba je také mlčení a sjednocení s Kristovou modlitbou, nakořik umožňuje účast na jeho velikonočním tajemství (srov. KKC, č. 2710-2724).

8.2 Putování do klášterů

Pouť je zkušeností konverze, změny vlastního života tak, aby se orientoval na Boží svatost. Tak jako budeme připravovat svou pouť na Jubilejní rok 2025, tak i v roce 2024, v Roce modlitby, lze rozličnými způsoby uskutečnit významné poutě do klášterů vlastní diecéze, připravené různým způsobem:

- Pouť s mladými lidmi, aby se seznámili s tímto zvláštním povoláním v církvi, které spočívá v eucharistické adoraci, rozjímání o Božím slově, kontemplaci, liturgii hodin a je přímo spojeno s každodenním prožíváním křesťanských ctností zaměřených na svatost.
- Pravidelné putování do kláštera s cílem prožít chvíli modlitby.

- Putování s cílem poděkovat mnichům a mniškám za jejich velkorysou odpověď jejich úplným zasvěcením života Bohu, s úmyslem světit jim duchovní plody nadcházejícího Jubilea 2025 a oplatit jim to různými dary, které mohou napomoci klášteru a jeho potřebám.

- **Ze spisů svatých mnichů a mnišek:**

*Nada te turbe, nada te espante;
 todo se pasa, Dios no se muda;
 la paciencia todo lo alcanza.
 Quien a Dios tiene nada le falta.
 Sólo Dios basta.*

Nenech se ničím vyrušit, ničím vyděsit;
 všechno pomine, Bůh se nepohne;
 Trpělivost je všeho schopná.
 Kdo má Boha, tomu nic nechybí.
 Bůh sám stačí.

(Svatá Tereza z Avily)

Hlavním původcem naší dokonalosti a svatosti je sám Bůh a modlitba udržuje duši v častém kontaktu s Bohem. Zapaluje duši a po rozhovoru ji udržuje jako ohniště, v němž stále plane oheň lásky, i když ve skryté podobě. Jakmile je duše uvedena do přímého kontaktu s Božím životem, například ve svátostech, je to jako by ji mocný dech zapálil, pozvedl a naplnil podivuhodnou překypující silou. Nadpřirozený život duše se cení podle jejího spojení s Bohem skrze Ježíše Krista, ve víře a lásce. Tato láska musí přinášet skutky; aby však tyto skutky vznikaly pravidelně a vydatně, vyžadují život modlitby. Lze tvrdit, že náš řádný pokrok v Boží lásce fakticky závisí na našem životě modlitby.

(Blahoslavený Columbia Marmion)

Můj Bože, blahoslavená Trojice, toužím tě milovat a vést druhé k tomu, abys byl milován, pracovat na oslavě svaté Církve, zachraňovat

duše na zemi a osvobodovat ty, co jsou v očistci. Toužím dokonale plnit tvou vůli a dosáhnout takového stupně slávy, který jsi pro mě připravil ve svém království. Krátce řečeno, toužím být svatou, ale cítím svou bezmoc a prosím tě, můj Bože, abys ty sám byl mou svatostí. [...]

Abych žila uskutečňováním dokonalé lásky, obětuji se jako zápalná oběť tvé milosrdné lásce a prosím tě, abys mě bez ustání stravoval a nechal zaplavit mou duši proudy nekonečné něhy, jež jsou v tobě obsaženy, abych se stala mučednicí tvé lásky, ó můj Bože! Kéž toto mučednictví poté, co mě připravilo, abych se mohla před tebe postavit, způsobí, že zemřu a má duše bude bez ustání stoupat k věčnému objetí tvé milosrdné lásky. Chci, ó můj Milovaný, každým úderem svého srdce nekonečně mnohokrát obnovovat tuto oběť pro tebe, dokud ti po zmizení stínů nebudu moci znovu vyslovit svou lásku ve věčném setkání tváří v tvář!

(Svatá Terezie od Dítěte Ježíše)

9

MODLITBA NA POUTNÍCH MÍSTECH

Během svého projevu na Prvním mezinárodním setkání rektorů a správců poutních míst v roce 2018 Svatý otec připomněl účastníkům stále rostoucí počet lidí, kteří navštěvují poutní místa vedeni naléhavou prosbou o milost. Papež František také zdůraznil, že právě „tyto modlitby činí poutní svatyně plodnými místy, protože zbožnost lidu je vždy sycena a roste ze zakoušení Boží lásky“ (*Promluva Svatého otce Františka k účastníkům Prvního mezinárodního setkání rektorů a správců poutních míst 29. listopadu 2018*).

Modlitba na svatých místech nabývá větší hloubky, která se neomezuje pouze na to, že se odráží v osobě modlícího se. Tento aspekt zdůrazňuje papež František takto: „Modlitba je prvotní silou naděje. Když se modlíš, naděje sílí a rozvíjí se. Řekl bych, že modlitba otevírá brány naději. Naděje existuje, ale svojí modlitbou jí otvírám dveře. Vždyť lidé, kteří se modlí, opatrují základní pravdy. Jsou těmi, kdo opakují především sobě a potom všem ostatním, že tento život je navzdory všem námahám, zkouškám a těžkostem plný podivuhodné milosti“ (*Generální audience 20. května 2020*).

9.1 Místo smíření a naděje

Naděje tedy není poutní svatyní cizí, právě naopak. Musíme si zvyknout mluvit o víře tak, že ji oblékneme do roucha naděje. Poutní místo nám prostřednictvím naděje plné klidu a útěchy umožňuje pochopit mimořádnou životodárnou hodnotu víry.

Život poutní svatyně by měl být pro naše věřící výsadním místem, aby pochopili, jak rozhodující je modlitba Otčenáš, která vyzývá Pánův návrat. Svatyně pozvedá náš pohled k tajemné Boží přítomnosti v našich osobních dějinách a v našem životě. Poutník, jenž

přichází do svatyně, s sebou často přináší potřebu naděje, kterou předestírá ve svých modlitbách. Jsou to touhy po dobru, které si zaslужují naši pozornost, a právě proto by pastorační činnost měla pomáhat nasměrovat náš pohled za hranice bezprostřednosti, aby modlitba mohla být vyslyšena v síle naděje. Křesťan je „poutníkem naděje“, který se vydává na cestu ne jako bloudící, ale jako ten, kdo zná cíl, kdo překračuje hranice, aby došel na místo, kde doufá v naplnění své touhy a potřeb svého srdce.

Pod zorným úhlem naděje se naše pastorační nasazení stává ještě zřetelnějším: naděje je schopnost vidět, jak skutečné je smíření, které Pán vykonal pro každého z nás. Apoštol Pavel učí, že celý náš život je prozářen nadějí, i když je skryta v temných záhybech naší často tak roztržštěné a záhadné existence.

- Poutní svatyně jako místa naděje nás vyzývají, abychom svěřili své modlitební úmysly přímluvě svatých s jistotou, že i díky jejich pomoci budou Pánem přijaty a vyslyšeny. Naše svatyně jsou opravdovými a vzácnými „pokladnicemi“ modlitby, místy plnými znamení – jako jsou votivní dary, svíce a devocionálie – která nám ukazují, jak v minulosti i v současnosti naše prosby nacházejí naplnění podle vůle Otce, jenž nikdy neodmítá vyslyšet prosby svých dětí. Nebojme se prosit Boha o to, co potřebujeme!
- Poutní svatyně jsou často velkými „zповědnicemi“ diecézí, kde jsou kněží přítomni v kteroukoli hodinu a jsou připraveni naslouchat kajícím. Skrze smíření nás Pán očekává s otevřenou náručí jako milosrdný Otec v podobenství, který s rozechvěním touží po návratu svého syna do jeho příbytku. Doufáme, že v tomto roce přípravy na Jubileum budou poutníci schopni rozpoznat nesmírnou milost, která z těchto míst

proudí, a v jejich zpovědnicích uvidí skutečné „dveře Božího milosrdenství“ pro svět. Kéž se všichni skrze modlitbu odevzdají do onoho důvěřivého objetí těch, kteří vědí, že bez Otce a bez domova se uprostřed pozlátek světa nemůžeme nic jiného než ztratit.

- Rok modlitby nás s pohledem zaměřeným k Jubileu vybízí, abychom mu odevzdali konkrétní úmysly s přáním, aby byl plodným rokem smíření, bohatým na duchovní plody pro všechny místní i celosvětové situace, které jsou nám drahé, a zvláště pro ty, v nichž se zdá, že naděje je tváří v tvář tolika spáchanému a vytrpěnému zlu mizivá.

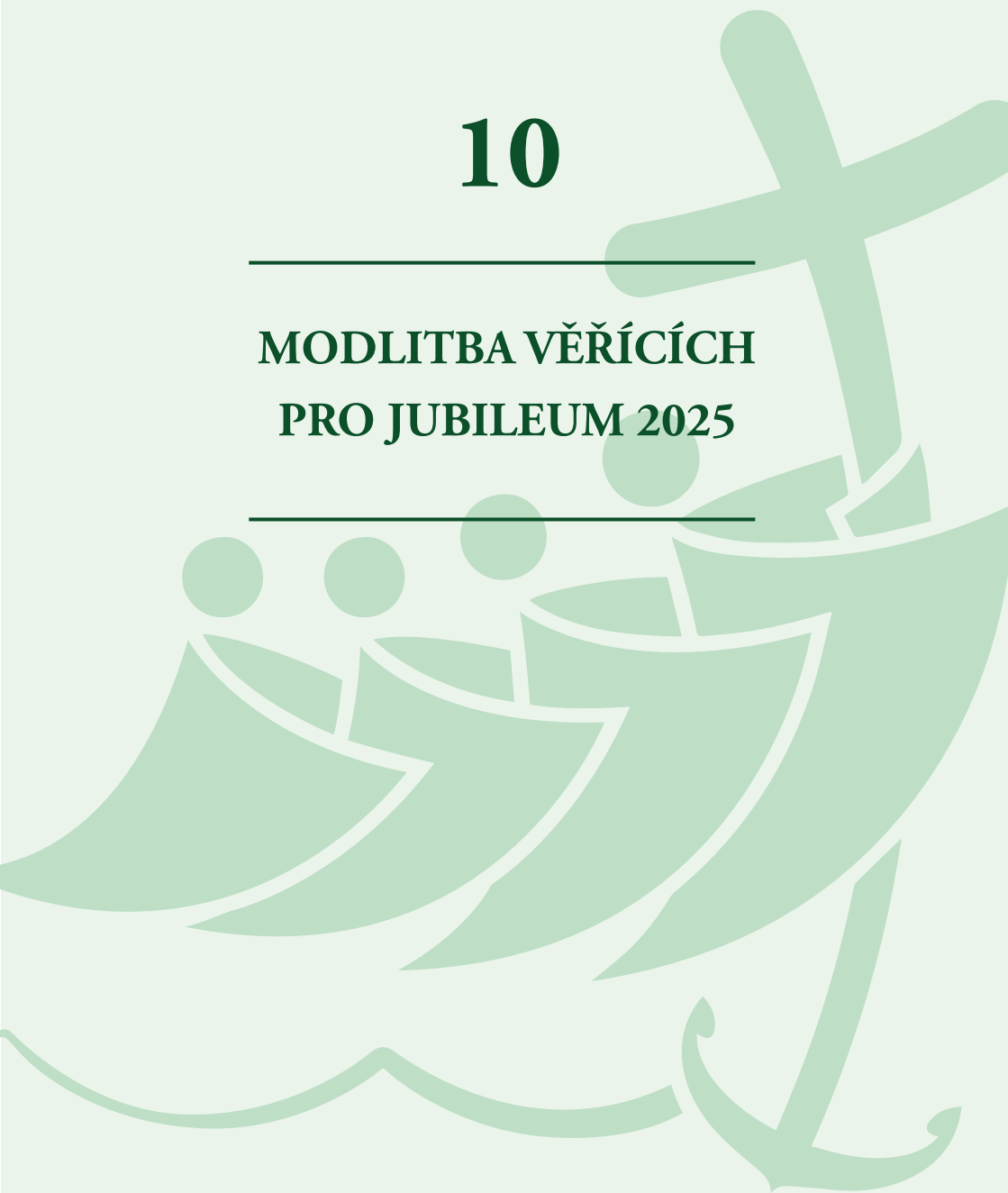

10

**MODLITBA VĚŘÍCÍCH
PRO JUBILEUM 2025**

10.1 Důležitost modlitby Božího lidu za Svatý rok

V souvislosti s Rokem modlitby nabývá formace a modlitební nasazení Božího lidu a každého věřícího zvlášť velkého významu. Z tohoto pohledu se modlitba stává ještě více aktem autentického společenství nejen mezi jednotlivcem a Bohem, ale i mezi všemi členy církve, které spojuje v jediný hlas stoupající ze země k nebi.

Katolická tradice vždy zdůrazňovala důležitost společné modlitby, v níž se víra vyjadřuje sborovým a účastným způsobem jako přímluvná modlitba církve, která je součástí společenství svatých, je mocným vyjádřením jednoty církve, jednoty, která se obzvlášť zřetelně projeví během Svatého roku, kdy se věřící z celého světa sjednotí v modlitbě a budou sdílet touhu po duchovním obrácení, jež je povede k tomu, aby slavili odpuštění vyhlášené v Jubilejním roce.

10.2 Příklady modliteb věřících při přípravě na Jubileum 2025

Se srdcem plným naděje a víry i s vědomím, že každá naše modlitba je zlatou nití, jež časem zůstane vetkána do velkého gobelínu církevního společenství, nabízí tato příručka ve své poslední části několik příkladů modliteb, které jsou plodem různých duchovních tradic církve.

Nabízí se skvělá příležitost modlit se v očekávání této události i v našich společenstvích, zejména při nedělní mši svaté; začít „Modlitbou Jubilea“, sestavenou papežem Františkem, a vyslovovat další modlitby, aby naše srdce byla připravena lépe přijmout mimořádnou milost, kterou nám Pán chce darovat.

Přímluvná modlitba:

„Otče, ve svém milosrdenství vyslyš prosby svých dětí. Na cestě k Jubileu roku 2025 obnov naši víru, rozmnož v nás naději a lásku a pomoz nám být svědky tvé lásky ve světě.“

Modlitba chval:

„Chválíme tě, Pane, za tvou nekonečnou dobrotu. Při Jubileu, které nás čeká, otevři naše oči kráse tvého stvoření, aby naše srdce plesala v obdivu nad velikostí tvých činů.“

Děkovná modlitba:

„Děkujeme ti, Bože, za každé dobro a za dary, které jsme dostali. V tomto čase přípravy na Jubileum nás nauč rozpoznávat tvou ruku v každém okamžiku našeho života a přijímat každý den jako dar tvé lásky a tvého milosrdenství.“

Prosebná modlitba:

„Pane, zdroji veškeré moudrosti, veď nás v tomto roce zasvěceném modlitbě na cestě, která nás dovede k oslavě nadcházejícího Jubilea. Dej nám otevřená srdce a osvícenou mysl, abychom plně pochopili a žili dary milosrdenství a odpuštění.“

MODLITBA JUBILEA

Otče na nebesích,
ve svém Synu Ježíši Kristu, našem bratru,
daroval jsi nám víru
a skrze Ducha Svatého jsi do našich srdcí vлил lásku.
Dej, aby v nás víra a láska probudila
blaženou naději na příchod Tvého království.

Kéž nás Tvoje milost promění
na pozorné pěstitele sémě Evangelia,
které zúrodní lidstvo a vesmír
v důvěrném očekávání
nového nebe a nové země,
až se po porážce mocností Zla
navždy zjeví Tvoje sláva.

Kéž milost tohoto Jubilea
v nás, poutnících naděje, oživí
touhu po dobrech nebeských
a vleje do celého světa
radost a pokoj
našeho Vykupitele.

Tobě, svatý Bože,
ať patří na věčnosti
chvála a sláva na věky věků.

Amen

František

www.evangelizatio.va

www.iubilaeum2025.va